

1 Ιουλίου, 1993

[ΛΟΥΖΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ΧΡΙΣΤΟΣ ΤΟΜΑΖΟΥ,

Εφεσείων - Εναγόμενος,

v.

ΑΝΔΡΕΑΣ Σ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ, ΑΝΗΛΙΚΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΟΥ ΚΗΔΕΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΠΡΟΔΡΟ-
ΜΟΥ,

Εφεσίβλητου - Ενάγοντος.

ΚΑΙ

ΜΑΡΙΑΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ,

Εφεσίβλητης-Τριτοδιαδίκου.

(Αίτηση στην Πολιτική Έφεση Αρ. 8382)

ΑΝΔΡΕΑΣ Σ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ, ΑΝΗΛΙΚΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΟΥ ΚΗΔΕΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ,

Εφεσείων - Ενάγων,

v.

ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΟΜΑΖΟΥ,

Εφεσίβλητου - Εναγόμενου,

ΚΑΙ

ΜΑΡΙΑΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ,

Εφεσίβλητης-Τριτοδιάδικου.

(Αίτηση στην Πολιτική Έφεση Αρ. 8474)

Απόφαση — Αίτηση για τροποποίηση απόφασης του Εφετείου με την οποία είχε γίνει αποδεκτή έφεση εναντίον απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου με την οποία είχαν επιδικασθεί αποζημιώσεις εναντίον του εφεσείοντα με έξοδα, και είχε απορριφθεί απαίτηση εναντίον του τριτοδιάδικου επίσης με έξοδα, ούτως ώστε να διευκρινιστεί σχετικά με τις διαταγές του πρωτόδικου Δικαστηρίου με τα έξοδα — Κρίθηκε ότι το θέμα ήταν αυτονόητο και δεν χρειαζόταν τροποποίηση της απόφασης.

Στις 18.9.92 το Εφετείο είχε αποδεχθεί την έφεση του εφεσείοντα εναντίον του εφεσίβλητου ενάγοντα και είχε παραμερίσει την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου με την οποία είχε δοθεί απόφαση υπέρ του εφεσίβλητου ενάγοντα και εναντίον του εφεσείοντα, και ως εκ τούτου είχε θεωρήσει την περαιτέρω έφεση του εφεσείοντα κατά του εφεσίβλητου τριτοδιάδικου, εναντίον του οποίου είχε απορριφθεί από το πρωτόδικο Δικαστήριο απαίτηση για αποζημίωση ή συνεισφορά, σαν άνευ αντικειμένου και την απόρριψε. Το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε επίσης επιδικάσει έξοδα υπέρ του εφεσίβλητου ενάγοντα και του εφεσίβλητου τριτοδιάδικου εναντίον του εφεσείοντα. Το Εφετείο είχε αποφασίσει συγχρόνως ότι “υπό τις περιστάσεις δεν γίνεται οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα”. Με αίτηση δυνάμει της Δ.25, θ.6 και Δ.35, θ.8 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας ζητήθηκε η τροποποίηση της πιο πάνω απόφασης του Εφετείου, ώστε να περιληφθεί η πρόνοια ότι τα επιδικασθέντα έξοδα στην πρωτόδικη απόφαση εναντίον του εφεσείοντα επιδικασθούν υπέρ του και/η να μην τον επιβαρύνουν και/η να του επιστραφούν τα έξοδα που είχε καταβάλει στον εφεσίβλητο ενάγοντα και εφεσίβλητο τριτοδιάδικο.

Αποφασίσθηκε ότι:

Η απόφαση του Εφετείου να επιτρέψει την έφεση και να αιουρώσει την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου συνεπάγεται την ακύρωση της διαταγής για έξοδα μεταξύ του εφεσείοντα και του εφεσίβλητου ενάγοντα. Η απόρριψη της έφεσης εναντίον του εφεσίβλητου τριτοδιάδικου συνεπάγεται την μη επέμβαση του Εφετείου στην διαταγή του πρωτόδικου Δικαστηρίου σχετικά με τα έξοδα μεταξύ του εφεσείοντα εναγόμενου και του εφεσίβλητου τριτοδιάδικου. Το θέμα ήταν αυτονόητο και γι’ αυτό δεν χρειαζόταν οποιαδήποτε τροποποίηση της απόφασης του Εφετείου.

Η αίτηση απορρίφθηκε χωρίς έξοδα.

Αίτηση.

Αίτηση σε Πολιτική Έφεση με την οποία ζητείται διάταγμα που να τροποποιεί την απόφαση που εκδόθηκε στις 18.9.92 στην εν λόγω έφεση ώστε τα έξοδα της πρωτόδικης απόφασης που επιδικάστηκαν προς όφελος του ενάγοντα - εφεσίβλητου και τριτοδιάδικου - εφεσίβλητου επιδικαστούν προς όφελος του εφεσείου - εναγομένου. 5

Στ. Ερωτοκρίτου (κα), για τον εφεσείου στην 8382.

Π. Αγγελίδης, για τον εφεσίβλητο.

Μ. Χρυσομηλάς, για τον τριτοδιάδικο. 10

Π. Αγγελίδης, για τον εφεσείου στην 8474.

Στ. Ερωτοκρίτου (κα) για τον εφεσίβλητο.

Μ. Χρυσομηλάς, για τον τριτοδιάδικο.

Cur. adv. vult.

ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής κ. Χατζητσαγγάλης. 15

ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την αίτηση αυτή ζητείται: “Διάταγμα του Σεβαστού Δικαστηρίου που να τροποποιή την απόφασιν την εκδοθείσαν εις την υπό τον ως άνω αριθμόν και τίτλον Έφεσιν την 18.9.92 ώστε να περιληφθή πρόνοια ότι τα έξοδα της Πρωτοδίκου αποφάσεως που επιδικάσθησαν εις όφελος του Ενάγοντος-Εφεσίβλητου και Τριτοδιαδίκου-Εφεσίβλητου επιδικασθούν εις όφελος του Εφεσείου-Εναγομένου και/ή εν πάση περιπτώσει όπως μη επιβαρύνουν τον Εφεσείου-Εναγομένον και/ή όπως τα έξοδα τα οποία κατεβλήθησαν στους Ενάγοντα-Εφεσίβλητο και Τριτοδιάδικο-Εφεσίβλητον επιστραφούν στον Εναγομένον.” 20
25

Η αίτηση βασίζεται στους Περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμούς Δ.25 θ.6 και Δ.35 θ.8 όπως και στις συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου. 30

Με την προαναφερόμενη απόφαση του, της 18.9.1992 το Ανώτατο Δικαστήριο είχε κάμει αποδεκτή την έφεση του εφεσείου-

5 εναγομένου εναντίον του εφεσίβλητου-ενάγοντα και παραμέρισε την απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου με την οποία είχε δοθεί απόφαση υπέρ του εφεσίβλητου - ενάγοντα και εναντίον του εφε-
 10 σείου-εναγομένου, ως εκ τούτου δε θεώρησε την περαιτέρω έφεση του εφεσείου-εναγομένου εναντίον της εφεσίβλητης-τριτο-
 15 διάδικου, εναντίον της οποίας είχε απορριφθεί από το πρωτόδικο δικαστήριο απαίτηση για αποζημίωση ή συνεισφορά, σαν άνευ αντικειμένου και την απόρριψε. Το πρωτόδικο δικαστήριο είχε επίσης επιδικάσει έξοδα υπέρ του εφεσίβλητου-ενάγοντα και της
 20 εφεσίβλητης-τριτοδιάδικου και εναντίον του εφεσείου-εναγομέ-
 25 νου. Το Ανώτατο Δικαστήριο, ενεργώντας όπως έχει αναφερθεί, εί-
 30 χε αποφασίσει συγχρόνως ότι "υπό τις περιστάσεις δεν γίνεται οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα."

15 Η αίτηση ενώπιό μας, αφού αναφέρεται στο ιστορικό του θέμα-
 20 τος, δικαιολογεί την αιτούμενη τροποποίηση υποστηρίζοντας στις παραγράφους 12, 13 και 14 της ενόρκου δηλώσεως που τη συνο-
 25 δεύει ότι:

20 "12. Εξ όσων κάλλιον γνωρίζω και πιστεύω το γεγονός της μη αναφοράς στην κατ' Έφεση απόφαση στα έξοδα που επеди-
 25 κάσθησαν υπό του Πρωτοδικου Δικαστηρίου και τα οποία είχαν ακολουθήσει το αποτέλεσμα της αγωγής συνιστά τυχαίαν παρα-
 30 τυπίαν και/ή παράλειψη που όμως δεν αποδίδει το πραγματικό νόημα της απόφασης.

25 13. Περαιτέρω εξ όσων κάλλιον γνωρίζω και πιστεύω ο πα-
 30 ραμερισμός της Πρωτοδικης απόφασης συνακόλουθα παραμε-
 35 ρίζει και την διαταγήν ως προς τα έξοδα.

30 14. Εξ όσων κάλλιον γνωρίζω και πιστεύω το πραγματικόν
 35 νόημα της κατ' Έφεση απόφασης ήτο να μη επιβαρυνθεί ο Εφε-
 40 σείων Εναγόμενος με τα έξοδα της Πρωτοδικου αποφάσεως επ' όσον απηλλάγει από την υποχρέωση καταβολής αποζημιώσεων."

35 Η ένσταση του εφεσίβλητου-ενάγοντα, εκτός της αναφοράς της σε θέματα που σχετίζονται με τις ήδη διενεργηθείσες πληρωμές των
 40 εξόδων και τα οποία δεν μας αφορούν στην παρούσα αίτηση, ανα-
 45 φέρει ότι το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έχει να ασχοληθεί με το θέμα των εξόδων ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου καθόσον αυτό
 50 δεν εγείρεται στους λόγους έφεσης, η δε ένσταση της εφεσίβλητης -
 55 τριτοδιάδικου υποστηρίζει ότι δεν τίθεται θέμα καταβολής εξόδων από την εφεσίβλητη - τριτοδιάδικο αφού η απαίτηση εναντίον της
 60 απερρίφθη από το πρωτόδικο δικαστήριο και η έφεση κατά της εν
 65 λόγω απόφασης επίσης απερρίφθη από το Ανώτατο Δικαστήριο.

Κατά την άποψή μας το θέμα είναι καθαρό. Η παράλειψη αναφοράς στο θέμα των εξόδων ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου στην απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου ανάγεται στο αυτονόητο του πράγματος σε σχέση με το αποτέλεσμα της εν λόγω απόφασης και της κατ' αυτής έφεσης. Εφόσον η έφεση του εφεσείοντα-εναγομένου εναντίον του εφεσίβλητου-ενάγοντα έγινε δεκτή και έτσι σαν αποτέλεσμα παραμερίσθηκε η σχετική απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου, εξυπακούεται ότι συμπεριλαμβάνει και τον παραμερισμό της διαταγής του πρωτόδικου δικαστηρίου για την καταβολή των εξόδων του εφεσίβλητου-ενάγοντα από τον εφεσείοντα-εναγόμενο σαν αναπόσπαστο μέρος της εν λόγω απόφασης. Τοσοῦτο μάλλον αφού η εν λόγω διαταγή είχε βασισθεί στην επιτυχία της απαίτησης του εφεσίβλητου-ενάγοντα εναντίον του εφεσείοντα-εναγομένου η οποία απαίτηση τώρα αποτυγχάνει κατ' έφεση. Το Ανώτατο Δικαστήριο όμως με την πρόνοια του ότι "υπό τις περιστάσεις δεν γίνεται οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα" συγχρόνως απέκλεισε και την καταβολή των εξόδων του εφεσείοντα-εναγομένου από τον εφεσίβλητο-ενάγοντα τόσο στο πρωτόδικο δικαστήριο όσο και στην έφεση.

Για τον ίδιο λόγο αλλά αντίστροφα, η αποτυχία της έφεσης του εφεσείοντα-εναγομένου εναντίον της εφεσίβλητης-τριτοδιάδικου, έστω και αν η αποτυχία αυτή οφείλεται στο ότι η εν λόγω έφεση κατέστη άνευ αντικειμένου ενόψει της απαλλαγής ευθύνης του εφεσείοντα-εναγομένου, εξυπακούει ότι δεν παραμερίζεται η διαταγή του πρωτόδικου δικαστηρίου για καταβολή των εξόδων της εφεσίβλητης - τριτοδιάδικου από τον εφεσείοντα-εναγόμενο. Και πάλι τοσοῦτο μάλλον αφού με την απαλλαγή ευθύνης του εφεσείοντα-εναγομένου δεν μπορεί να επιτύχει η απαίτησή του για αποζημίωση ή συνεισφορά εναντίον της εφεσίβλητης-τριτοδιάδικου.

Τα ως άνω θεωρούμε ότι ρυθμίζουν το όλο θέμα που εγείρεται με την αίτηση εις τρόπον ώστε να μην τίθεται θέμα τροποποίησης.

Ως εκ τούτου η αίτηση απορρίπτεται. Υπό τις συνθήκες δεν γίνεται οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.